

Publicerad 2024-05-02 08:27 av lodjuret/seglare

Det kommer en annan och verserad version litet senare, på rekommendation av någon som Anton. Bara inte just han eftersom han är så upptagen med att göra annat just när den här texten hittar på att finnas.

Jag är lika dum som du ser ut... (B-sidan)

'Jag är lika dum som du ser ut...', svarade Anton den formliga buse vilken han såg tända eld på en bil mitt i mörka natten någonstans utanför Armbåga den där natten då det hände, veckan innan Maria rymde fältet.

Det var bra att kunna ha en händelse att hänga upp en annan händelseutveckling på för att som göra den trovärdig till att faktiskt kunna som placeras i mera rumtiden om en säger så.

Anton var ute och nattvandrade som vanligt den natten och som han sade till en tjänsteman i blått senare, var det inte bara becksvart eller kolmörkt, det var nog såväl skitmörkt som även nersvart.

Och då hade mannen i mörkblå klädsel frågat honom hur han kunde se något alls i det mörkret. Hade Anton svarat att den döde visade honom vägen och sedan när pyromanen tände på, blev det ju ljust.

Inte precis lika ljust som mitt på dagen i och för sig, eftersom det var på natten då det inte bara är mörkt som det brukar vara på natten, utan det var 'jättemörkt'. Hur någon som var död kunde visa vägen, frågade mannen i blått Anton den där dagen efter .

Anton svarade då att det var innan den döde blev skjuten av någon med ett vapen, en armborst troligen för det fanns inga hylsor på marken, även om Anton inte sökt specifikt efter sådana tingestar.

Det hade kunnat vara svårt att se dem då det blev mörkt som i

en stängd garderob då gossen med tänd ficklampa föll och fick lampan slocknade då den sakta som i slow motion fåtts att ta mark där och då.

Den tändande gossen hade gjort någonting med bilen då Anton kom förbi och såg en dunk med farlig vätska hällas över bilen, en ofärgad vätska som nog inte var vatten. Någonting antändes och sedan tog det en bra stund innan boooomen kom.

Men oj vad det smällde sedan och natten 'nästan blev ljus som vid dagtid, omkring klockan ett och fyrtiosju trodde Anton sig veta. Han tyckte att det kändes bra att nämna en specifik tid, även om han saknade armbandsur och feleton.

Det största felet med just sådana tingestar förr var just att de saknade mätare för förfluten nysstid. Men fördelen var med sådana tingestar att de gick att ringa med och att det aldrig var upptaget de gånger som Anton hörde i andra änden att det var

nog fel nummer som han slagit för att komma fram till någon i stil med just Maria. Han och Jocke som den döde hette precis innan han blivit skjuten och fortfarande gått att tala med och berätta om Maria och hennes beslut att lämna Armbåga och fly fältet.

Senare då hon gjort just en sådan som handling och någon frågat om henne och inte fått annat än oprecisa svar och verkat som förväntas återkomma i ärendet fortfarande. Bara att ingen sett till henne sedan den där ödesmättade dagen då det där hände

som var veckan efter att natten förvandlats som till nästa dag eller kanske som dagen innan. Men ibland regnade det ett litet dugg och ibland då regnet stod som spön i backen och det var kul i hård vind som kallades blåst så kunde det vara till och från

i dagar berättades det förr och det var på den gamla goda tiden. Förr i tiden berättades det gärna om i den mera nutida moderna tiden att förr när det var just moderna tider så kunde någon tro sig veta att berätta just om hur det var innan den ens fanns till.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten